

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τοῦ MICHEL MORPHY,
τοῦ συγγραφέως τῆς «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στη Σκωτία, στο φέουδο του Γκλήντιργκ, κατά την εποχή των πολέμων μεταξύ Σκωτίας και Άγγλιας. Ἀπόλυτος ἄρχων στο φέουδο αὐτό εἶνε ὁ δούξ τοῦ Μελρόζ, τοῦ ὁποῦ ἡ κόρη, ἡ ἀγγελική καὶ πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετὰ τὸ θάνατό του, τὸν πολυαγαπημένο της ἱππότη ντ' Ἀθενέλ, τὸν νεαρὸ κι' ἄραϊο Βάλτερ, μολοντί τὴν ἤθελε γιὰ σύζυγόν του ὁ πανίσχυρος Ἄγγλος δούξ τοῦ Σόμερσετ. Ὁ Σόμερσετ, μανιασμένος γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτῆ, ὀρκίζεται νὰ ἐκδικηθῆ καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς κατάσκοπο κοντὰ στοῦ νεαρὸ ἀντρόγυνο τὸν καταχθόνιο ἐπιστάτη τους Μπόλτον, ὁ ὁποῖος εἶνε τυφλὸ ὄργανό του. Ὡστόσο οἱ δύο σύζυγοι περνοῦν τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους τρισευτυχισμένοι καὶ τὴν εὐτυχία τους τὴν συμπληρῶνει ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ, τοῦ μικροῦ Ἰουλιανοῦ. Μὰ ὁ πόλεμος ξεσπάει πάλι μετὰ τὸ Ἄγγλιας καὶ Σκωτίας καὶ στὴν ἱστορική μάχη τοῦ Πίνκευ ὁ Βάλτερ ντ' Ἀθενέλ ἐξαφανίζεται. Ὅλοι τὸν περνοῦν γιὰ σκοτωμένο καὶ ἡ γλυκεῖα σύζυγός του Μαρία νύνεται στὰ μαῦρα. Δέκα μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του, μιά νύχτα πού ὁ Μπόλτον ἀναγγέλλει τὴν ἐμφάνισι Ἄγγλων ἐπιδρομῶν στὰ περίχωρα τοῦ πύργου καὶ στέλνει ὅλη τὴ φρουρὰ γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξῃ, ὁ μικρὸς Ἰουλιανὸς ντ' Ἀθενέλ ἀνεβαίνει περίτρομος ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου καὶ λέει στὴν μητέρα του ὅτι εἶδε ἐκεῖ ἕναν ἄνθρωπο πού ἔμοιαζε μὲ τὸν πατέρα του. Ὅλοι πιστεύουν πὼς ἔπαισε θῆμα παραισθήσεως, μὰ ἐξαφνα βλέπουν τὸ παράθυρο τοῦ συζυγικοῦ δωματίου ὅπου ἔμεναν ἄλλοτε ὁ Βάλτερ κ' ἡ Μαρία φωτισμένο. Ἡ Μαρία παίρνει τὸ παιδί της καὶ τρέχει ἐκεῖ. Κι' ἀντικρῶζει τότε μπροστὰ της τὸ Βάλτερ ζωντανό, μὰ τρομερὸ καὶ γεμάτο μῖσος ἐναντίον της, ἐπειδὴ, ὅπως τὴν κατηγορεῖ, ἐπρόδωσε τὴ συζυγικὴ τιμὴ, ἀπατώντας τὸν μὲ τὸν δούκα τοῦ Σόμερσετ. Καί, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, τῆς παρουσιάζει ἕνα νήπιο, καρπὸ — ὅπως λέει — τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Ἄγγλο δούκα. Ἐτοιμάζεται μάλιστα νὰ τὴν σκοτώσῃ ὅταν ἐξαφνα ἀντιλαμβάνονται πὼς θρίσκονται περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι τὸν συλλαμβάνουν. Πρὶν ὅμως τὸν πάρουν μαζὺ τους, καταριέται τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία σωριάζεται κάτω λιπόθυμη. Σὰν νὰ μὴν τῆς φτάνῃ ἡ συμφορὰ αὐτῆ, ὁ Μπόλτον κλέβει τὸν γιὸν της καὶ τὸν παραδίδει στοὺς πειρατὰς. Συγχρόνως ἕνα ἄλλο θῆμα τοῦ Μπόλτον, μιά μυστηριώδης νέα γυναῖκα, ἡ μυλαῖδη, τῆς ὁποίας ἔχει ἀρπάξει τὸ νεογέννητο κοριτσάκι καὶ θέλει νὰ τὴν δηλητηριάσῃ τὴν ἴδια, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ νύχια του καὶ καταφεύγει στὸν πύργο τοῦ Ἀθενέλ ὅπου θρίσκει τὴ Μαρία ντ' Ἀθενέλ καὶ τῆς λέει ὅτι κι' αὐτὴ εἶνε θῆμα τοῦ Σόμερσετ, ὁ ὁποῖος τὴν παντρεύτηκε εἰκονικὰ γιὰ νὰ τὴν ξεγελάσῃ. Τότε ἡ Μαρία τῆς παρουσιάζει τὸ νήπιο πού θρέθηκε στὸν πύργο κι' ἐκείνη ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι της. Ἡ δύο γυναῖκες ἐνώνονται ἔτσι στὴ δυστυχία. Συγχρόνως, ὁ ἄρχηγός τῶν πολεμιστῶν τοῦ Ἀθενέλ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ, ὁ ὁποῖος πληγώθηκε σὲ μιά συμπλοκὴ μὲ τοὺς Ἄγγλους πού ἀπήγαγαν τὸν Βάλτερ, φεύγει ἀπ' τὸ μοναστήρι ὅπου τὸν περιθαλάψαν, παρακολουθούμενος κρυφὰ ἀπὸ ἕναν μοναχό, τὸν ἀδελφὸ Ἰάκωβο.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Φτάνοντας ἐκεῖ, ὁ μοναχὸς εἶδε μιά λευκὴ σιλουέττα καθισμένη κοντὰ στοῦ ποτάμι. Ἦταν μιά νέα κόρη πού κύτταζε τὴν ἄλλη ὄχθη μὲ μελαγχολία, σὰν κάποιος ἀγαπημένος της νὰ εἶχε φύγει ἀπὸ κεῖ.

— Θεέ! ψιθύρισε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος, σταματώντας τὸ μουλάρι του. Μήπως εἶνε καμμιά Λευκὴ Κυρία;

Κι' ὁ «γενναῖος» μοναχὸς, τρομοκρατημένος, ἐτοιμαζόταν νὰ κἀνὴ γρήγορα μεταβολή, ὅταν ἡ νέα κόρη γύρισε πρὸς αὐτὸν τὸ ὄμορφο κεφάλι της.

— Ὡ! ἔκανε πεζεύοντας. Μὰ εἶνε ἡ Κέττυ, ἡ ὄμορφη μυλωνοῦ!... Τί κάνεις ἐκεῖ, τέτοια ὥρα τῆς νύχτας, τέκνον μου; Ὀνειρεύεσαι τὸν ἀγαπημένο σου;... Ὡ! Ὡ! Αὐτὸ θὰ ἦταν ἄσχημο!... Πολὺ ἄσχημο!...

Καὶ συγχρόνως ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος χάρεισε μὲ οἰκειότητα τὸ πηγούνι τῆς Κέττυ.

— Τὸ θρήκες, χοντροκαλόγερε! ἀπάντησε ἡ Κέττυ. Ὀνειρεύομαι τὸν ἀγαπημένο μου!

— Ὡ! μήπως εἶμ' ἐγὼ ὁ ἀγαπημένος σου; εἶπε ὁ μοναχὸς κι' ἔκανε ν' ἀπλώσῃ πάλι τὰ χέρια του.

— Κάτω τὰ βρωμόχερά σου, καλόγερε! εἶπε ἡ Κέττυ,

σπρώχνοντας τὸν μοναχό, πού λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῆ φαρδύς-πλατύς κάτω. Ὁ ἀγαπημένος μου, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν φοράει ράσο... Εἶν' ἕνας ὠραῖος πολεμιστῆς μὲ θώρακα καὶ μὲ κράνος!

— Τὸν εἶδες ἀπόψε; ρώτησε ὁ καλόγερος τεντώνοντας τ' αὐτιά του.

— Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα πέρασε τὸ ποτάμι.

— Καὶ πού πήγαίνε... ξέρεεις;... Αὐτὸς ὁ γενναῖος, ὁ λαμπρὸς Κρίστι;

— Μπᾶ! ἔκανε ἡ μυλωνοῦ, πονηρεμένη. Καὶ πὼς ξέρεεις πὼς ἦταν ὁ Κρίστι;

— Ἐγὼ; τραύλισε ὁ καλόγερος σασιτισμένος. Νά... δηλαδή... Ἔτσι ὑπόθεσα...

— Ὡραῖα! Ὡραῖα! σκέφτηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ μυλωνοῦ. Αὐτὸς ὁ κοιλαρᾶς καλόγερος κατασκοπεύει τὸν ὠραῖο μου Κρίστι... Ἄ! Ἄ! θὰ γελάσουμε!...

Συγχρόνως κι' ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Ἀλλοίμονο, πρέπει νὰ κάνω ὅ,τι μὲ διέταξε ὁ ἡγούμενος... Ἀφοῦ ξέρω τὸ δρόμο πού πήρε ὁ τυχερὸς αὐτὸς ληστής, πρέπει νὰ τὸν παρακολουθῶ... Κι' ἐγὼ πού ἔλπισα γιὰ μιά στιγμὴ πὼς εἶχα χάσει τὰ ἴχνη του...

Καί, ἀναστενάζοντας, ξανακαθαλλίκεψε τὸ μουλάρι του.

— Δεῖξε μου τὸ μέρος πού εἶνε τὸ πέρασμα τοῦ ποταμοῦ καὶ θὰ σ' εὐλογήσω, εἶπε στὴν Κέττυ.

— Ὡ! δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία σου γι' αὐτό... Θὰ σὲ πᾶω ὡς τὸ πέραμα... Καὶ θὰ σὲ περάσω μόνη μου, γιὰ τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο!

Καί, μιλώντας ἔτσι, ἡ Κέττυ πήδηξε ἀνάλαφρα πίσω ἀπὸ τὸ μουλάρι.

— Χόπι! Χόπι! ἔκανε σκάζοντας στὰ γέλια. Δρόμο, ὄμορφε καλόγερε... γιὰ τὴν μάθε ὅτι σ' ἀγαπῶ!...

Τὸ μουλάρι, κεντρισμένο ἀπὸ τὴν νέα κόρη, τράβηξε γιὰ τὸ ποτάμι καὶ, ἀφοῦ δίστασε λίγο, προχώρησε μὲς' στὸ νερό.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφὸ Ἰάκωβο, ἦταν σὰν τρελλός. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Καὶ τὸ μυαλό του, θολωμένο ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς μέθης, ἔκανε τὰ πιὸ ὄμορφα ἐρωτικὰ ὄνειρα... ἀμάρτημα σοβαρὸ καὶ θανάσιμο.

Μὰ ἦταν ἀπερίγραπτος ὁ τρόμος του, ὅταν εἶδε τὴν Κέττυ ν' ἀρπάξῃ τὸ χαλινάρι καὶ νὰ σπρώχνῃ τὸ μουλάρι κατ' εὐθείαν μέσα στὸ ρέμα!

Κι' αὐτὸς ὁ τρόμος ἔγινε ἀγωνία ἀπέραντη πού ἔκανε τὰ μαλλιά του ν' ἀνορθωθοῦν ἀπὸ φρίκη, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ μ' ἕνα γέλιο πού ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά του σὰν διαβολικό:

— Καλόγερε!... Πῆρα τὴ μορφή τῆς Κέττυ γιὰ νὰ σὲ ξεγελάσω καλύτερα!... Σὲ περίμενα ἐδῶ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σὲ πνίξω!... Εἶμαι μιά Λευκὴ Κυρία!

— Ἡ Λευκὴ Κυρία! ἔκανε ἀνατριχιάζοντας ὁ καλόγερος.

— Ὡ! εἶμαι χαμένος τότε!...

Καὶ παράτησε τὰ χαλινάρια... Ἐκλείσε ἔπειτα τὰ μάτια του περιμένοντας τὸ θάνατό του...

Ἡ Κέττυ ἄρχισε νὰ τοῦ τραβᾷ τὰ μαλλιά, νὰ τοῦ τσιμπᾷ τ' αὐτιά κι' ὁ φτωχὸς καλόγερος στέναζε σπαραχτικά.

— Ναι, τοῦ ἔλεγε συγχρόνως, εἶμαι ἡ Λευκὴ Κυρία τοῦ Ἀθενέλ, ἡ πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλες τῆς Λευκῆς Κυρίες!... Καταλαθαίνεις, καλόγερε;... Τρέμε, γιὰ τὴν ἔλευσά σου στιγμὴ ἔφτασε... Μὰ, πρὶν πεθάνῃς, πρέπει ν' ἀκούσης τὸ τραγοῦδι πού λέω σ' ὄσους τραβάω στὰ δίχτυα μου... Ὡ! τί ὄμορφο τραγοῦδι!... Ἀκουσέ το καλά, καλόγερε, μέθυσσε, φαγά καὶ κλέφτη!...

Καὶ ἡ ὄμορφη μυλωνοῦ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ δυνατὰ:

Στὸ σελινόφως κολυμπᾶω μὲ χαρὰ!
Ξέρεεις καλόγερε, ἡ μοῖρα σου ποιά θᾶνε;
Κύτταξε πέρα ἀπ' τὰ καλάμια, ἀπ' τὰ νερά
Τοῦ ποταμοῦ πού πρόσχαρα κυλᾶνε,

Τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τὸ μοναστήρι
Ἡ μαῦρη του καμπάνα, νά!
Πένθιμα νά χτυπᾶ ἀρχινᾶ!...
Χτυπᾶ, χτυπᾶ γιὰ σέ... Τί πανηγύρι!

Ἰάκωθε, φτωχέ μου,
Ἰάκωθε, ἀδελφέ μου,
Τρανέ, κρασπατέρα,
Γλεντζέ, καλοφαγᾶ
Γιὰ σέναν, ἢ καμπάνα πέρα
Σημαίνει πένθιμα κι' ἀργά!

— "Ἐλεος!... Ὡϊκτο! Δέν θά ξαναπιῶ πειά!... Δέν θά ξαναπιῶ πειά!... Δέν θά θάλω οὔτε στάλα κρασί στο στόμα μου! φώναξε ὁ μοναχός περίτρομος.

— Δέν θά ξαναπιῆς πειά; ἔκανε εἰρωνικά ἡ Κέττυ. Πόσο γελιέσαι! Θά πιῆς ἀπόψε ὅσο νά σκασῆς!...

Συγχρόνως ὑποχρέωσε τὸ μουλάρι νά θουτήξῃ ὡστὸ λαιμό, πού ἔφτασε ἔτσι τὸ νερὸ ὡς τοὺς ὤμους τοῦ καλόγερου.

— "Ἀκουσε ἀκόμα! τοῦ ψιθύρισε κατόπιν στ' αὐτὴ ἡ ὡμορφη Κέττυ. "Ἀκου τὴ συνέχεια τοῦ τραγουδιοῦ μου... "ὦ! δέν εἶνε ὡμορφο τὸ τραγοῦδι μου;

Στὸ σεληνόφως κολυμπᾶω μὲ χαρά!
ὦ Κέλπυ, μὴ φοβᾶσαι πειὰ τὴν πείνα
ἀπόψε κι' αὔριο θά φᾶς, θρὲ φουκαρᾶ,
θά φᾶς ἕναν καλόγερο, τί φῖνα!
"Ἐρχομαι, Κέλπυ!... Ἄγᾶλλου, χαίρου!
Τὰ δόντια σου τὰ κοφτερᾶ,
Στὶς σάρκες τοῦ φτωχοῦ τοῦ καλογέρου
Νά χώσης ἐτοιμάσου μὲ χαρά!

Ἰάκωθε, φτωχέ μου,
Ἰάκωθε, ἀδελφέ μου,
Τρανέ, κρασπατέρα,
Γλεντζέ, καλοφαγᾶ,
Γιὰ σέναν ἢ καμπάνα πέρα
Σημαίνει πένθιμα κι' ἀργά!

— Ὁ Κέλπυ! τραύλισε ὁ καλόγερος, φτασμένος στο κατακόρυφο τοῦ τρόμου του. Θέλεις λοιπὸν νά με παραδώσης στὸν Κέλπυ;... Θεέ μου!... Ἰότε εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος...

— Μα ναί... θά σέ παραδώσω στὸν Κέλπυ... στὸν χαριτωμένο Κέλπυ, στο πνεῦμα πού ξέρει νά παίρνῃ ὅλες τὶς μορφές, καὶ προπάντων τὴ μορφή μιᾶς χιμαίρας μὲ μακρὰ μύτερὰ δόντια γιὰ νά ροκανίξῃ τους καλόγερους... "Α! "Α!

Ὁ καλόγερος δέν ἀπάντησε, μα προσπάθησε νά κάνῃ τὸ σταυρό του. Μὰ δέν πρόφτασε γιατί ἡ ὡμορφη μυλωνοῦ τὸν ὑποχρέωσε νά κάνῃ μιὰ δευτέρη θουτιά.

— Δέν θά φᾶῃ μόνο ὁ Κέλπυ ἀπο τὶς σάρκες σου, τοῦ εἶπε κατόπιν μὲ τὸν ἴδιο εἰρωνικό τόνο. Θά φᾶνε καὶ τὰ κοράκια. Νά, ἀκου καὶ τὴν τελευταία στροφή τοῦ τραγουδιοῦ μου. Εἶνε ἡ πιὸ ὡμορφη.

Ὁ καλόγερος ἄφησε τὸν ἑαυτὸ του νά σωριαστῇ ἀπάνω στο λαιμὸ τοῦ μουλαριοῦ καὶ δοκίμασε νά φράξῃ τ' αὐτιά του. Μὰ ἡ φωνὴ τῆς μυλωνοῦς ἀκουστήκε νά τραγουδάῃ:

Στὸ σεληνόφως κολυμπᾶω μὲ χαρά!
Κοράκια καρτεροῦν ψηλά στα θράχια
Καὶ μέσ' στοῦ ποταμοῦ τους τὰ νερὰ
ὅλο χαρὰ κυττάζουν τὰ θατράχια!...

Πηγαινοέρχονται μ' ὄρμη
Τὰ ψάρια στο θασιλειό τους!
Ἄπ' τὸ φτωχὸ σου τὸ κορμί
Θέλουν κι' αὐτὰ τὸ μερτικό τους!

Ἰάκωθε, φτωχέ μου,
Ἰάκωθε, ἀδελφέ μου,
Τρανέ, κρασπατέρα,
Γλεντζέ, καλοφαγᾶ,
Γιὰ σέναν ἢ καμπάνα πέρα
Σημαίνει πένθιμα κι' ἀργά!

Ἡ σκέψις ὅτι θά τὸν ἔτρωγαν τὰ κοράκια καὶ τὰ ψάρια

φάνηκε στὸν καλόγερο πιὸ φριχτὴ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. "Ἐνας λόξιγκας ἀγωνίας τὸν ἔπιασε καὶ λιποθύμησε...

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, ἡ Κέττυ τὸν ὑποχρέωσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή νά κάνῃ καὶ τὴν τρίτη θουτιά. Καὶ τὸ δροσερὸ νερὸ τὸν επανέφερε σὲ λίγο στὶς αἰσθήσεις του. "Ἐρριξε γυρω του βλοσυρὰ βλέμματα καὶ ἀντελήφθη ὅτι τὸ μουλάρι του ἀνέβαινε στὴν ὄχθη, τὴν ἴδια ὄχθη πού εἶχε ἀφήσει πρὸ ὀλίγου, δηλαδὴ στὴν ἀντιθετὴ μεριά ἀπ' αὐτὴν πού εἶχε πάρει ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ.

Ἀνάλαφρη σὰν Σουλφίς, ἡ Κέττυ, πρὶν ἀνοιξῆ ἀκόμα τὰ μάτια του ὁ καλόγερος, εἶχε πηδήξει καταγῆς κ' εἶχε ἐξαφανιστῇ ἐξακολουθώντας νά γελάῃ.

Ὁ μοναχός, ἀποκαμωμένος πειὰ, γλύστρησε ἀπάνω στὴν χλόη καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ λιποθύμησε γιὰ καλὰ. Μὰ, πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του, μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τὴν περιπαικτικὴ φωνὴ τῆς Κέττυ πού τραγουδοῦσε, καθὼς ἀπομακρυνόταν:

Καλὴ σας ὄρεξι!... Ψάρια, θατράχια,
Κοράκια, ῥέξτε, τρέξτε, ὅλα δῶ!
Καὶ περιμῖνω πίσω ἀπ' τὰ θράχια,
Τὸ φαγοπέτι σας γιὰ νά δῶ...
Τέτοιος καλόγερος θά φτάσῃ
Ὅλο τὸν ἴσμο νά χορτάσῃ!

"Ὅταν ὁ ἀδελφός Ἰάκωβος ξύπνησε, ἔφερε τὸ τρεμάμενο χέρι του στο μέτωπό του. Ψαχουλεύτηκε, ἀνασηκώθηκε, εἶδε μὲ μιὰ ἀπέραντη εὐχαρίστησι πὼς εἶχε ἀκόμα τὰ δυὸ χέρια του καὶ τὰ δυὸ πόδια του κι' ἐπειτα ἀνωρθώθηκε ἐντελῶς.

Εἶδε τὸ μουλάρι του πού ἔτρωγε χορτάρια πρὸ πέρα καὶ τράβηξε πρὸς αὐτὸ, κλονιζόμενος, ριγώντας ἀπὸ τὸ κρῦο κι' ἀπὸ τὸν τρομὸ συγχρόνως. Προσπάθησε κατόπιν νά θυμηθῇ τί τοῦ εἶχε συμβῆ, πὼς καὶ γιατί θρῖσκόταν ἐκεῖ μέσα στὴ νύχτα. Μὰ ἡ ιδέες πού περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ταραγμένο μυαλό του ἦσαν πολὺ μπερδεμένες.

Καὶ τὸ καταραμένο τραγοῦδι τὸν καταδίωκε στὴν ἀνάμνησί του.

Θέλησε νά μιλήσῃ μόνος του γιὰ νά κάνῃ κουράγιο. Μὰ μὲ τρόμο του εἶδε πὼς δὲν μποροῦσε νά πητίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ στίχο:

Στὸ σεληνόφως κολυμπᾶω μὲ χαρά!

Τότε, κακός-κακῶς σκαρφάλωσε στο μουλάρι του, μὴ ξέροντας κι' ὁ ἴδιος τί κάνει, ὄνειρευόμενος ξυπνητὸς κοράκια καὶ ψάρια πού ὠρμούζαν ἀπάνω του γιὰ νά τὸν φᾶνε ζωντανό.

Καὶ τὸ μουλάρι ξαναπῆρε μόνο του τὸ δρόμο τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει νά σκάξῃ, ὅταν ὁ θυρωρὸς τῆς μονῆς, ἀκούγοντας θόρυβο, ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ

εἶδε τὸ παράδοξο καὶ φανταστικὸ θέαμα ἑνὸς μοναχοῦ, μουσκεμένου ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, νά χειρονομῇ σὰν τρελλὸς ἀπάνω στο μουλάρι του καὶ νά τραγουδάῃ μὲ δυνατὴ φωνή:

Τέτοιος καλόγερος θά φτάσῃ.
Ὅλο τὸν κόσμο νά χορτάσῃ!

— Παναγία, Παρθένα! φώναξε ὁ θυρωρὸς κατάπληκτος. Ὁ ἀδελφός Ἰάκωβος θρῖσκεται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι!... Ὁ δυστυχισμένος εἶνε στουπὶ στο μεθῦσι!...

ΧVI

ΩΡΑΙΟΣ ΚΡΙΣΤΙ

Μὰ ἄς ἀφήσουμε τὸ εὐθυμο αὐτὸ ἰντερμέδιο κι' ἄς ξαναγυρίσουμε στο δράμα.

Ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ, φεύγοντας ἀπ' τὸ μοναστήρι, εἶχε τραβῆξῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου πληγώθηκε. Ὁ γενναῖος καπετάνιος ὑπέφερε φριχτά. Ἡ πληγὴς του, καλὰ-καλὰ δέν εἶχαν κλείσει ἀκόμα. Καὶ τὸ κεφάλι του, κάθε τόσο στριφογύριζε. Μὰ μιὰ διπλὴ σκέψις τοῦ ἔδινε δύναμι καὶ τὸν ἔσπρωχνε μπροστά: ἐν πρώτοις ἡ ἐλπίδα νά θρῖτὸν τὸν ἄγνωστο προδότη πού εἶχε πυροβολῆσει ἐναντίον του.

Κι' έπειτα ο φόβος μήπως οί πολεμιστάι είχαν πέσει σ' ένεδρα κ' είχαν διασκορπιστή χωρίς να μπορέσουν να πάρουν μαζί τους τόν μικρό 'Ιουλιανό ντ' 'Αθενέλ.

Κοντά στο μύλο, ο Κρίστι στάθηκε και σφύριξε συνθηματικά. "Επειτ' από λίγες στιγμές, η ώμορφη Κέττυ, η κόρη του γέρο μυλωνά, παρουσιάστηκε κι' έβγαλε μιά κραυγή χαράς, αναγνωρίζοντας τόν ώμορφο πολεμιστή που αγαπούσε με όλο τό πάθος τής τρυφερής της καρδιάς και του λίγο τρελλού κεφαλιού της.

Μά ο καπετάνιος δέν θέλησε καν να κατέβη από τό άλογό του. Περιωρίστηκε να τής άπευθύνη διάφορες έρωτήσεις, μά, μη μαθαίνοντας άπ' αυτήν καμμιά χρήσιμη πληροφορία, έξακαλούθησε τό δρόμο του, ένω η Κέττυ καθόταν ήλιμμένη στην όχθη του ποταμού.

Ο Κρίστι προχώρησε τότε προς τά πυκνά κι' άγρια λαγκάδια στα οποία σύμφωνα με τό θρύλο, κρυβόταν ο Μαυρος Άνθρωπος.

Έφτασε στο μέρος που είχε διατρέξει με τούς άδελφούς του, καταδιώκοντας τούς "Αγγλους οί όποιοι είχαν πάρει μαζί τους αιχμάλωτο τό Βάλτερ ντ' 'Αθενέλ.

Είδε τό θράχο άπάνω στον όποιο είχε πέσει όταν πληγώθηκε... Μά καμμιά άλλη ένδειξις δέν παρουσιάστηκε μπροστά του.

Διέσχισε προς όλες τις διευθύνσεις τά περιχώρα μά δέν συνάντησε παρά θάλτους, όπου άφθονούσαν τά θατράχια.

— Κατάρα! μουρμούρισε ο καπετάνιος. Δέν θα μάθω τίποτε.

Κι' αποφάσισε τότε να χτυπήσει τήν πόρτα του πανδοχείου του θανάτου. Του άνοιξε ο ίδιος ο Τζών Ρόμπυ, ο όποιος τραθήχτηκε πίσω τρομαγμένος, μόλις αντίκρουσε μπροστά του τόν τρομερό πολεμιστή.

— Τί έγιναν οί άντρες μου; ρώτησε ο Κρίστι. Άπάντησέ μου, δηλητηριαστή!

— Μά, άφέντη Κρίστι, άποκρίθηκε ο ξενοδόχος ανακτώντας τήν ψυχραιμία του. Οί άντρες σας ξαναπήραν τό δρόμο του 'Αθενέλ... Τους είδα όπως σάς βλέπω, άφέντη!... Σας έφεραν έδω σ' έλεεινή κατάσταση... Έγώ μάλιστα τούς συμβούλεψα να σάς πάνε στον ήγούμενο του μοναστηριού που είναι ο καλύτερος χειρουργός όλου του τόπου. "Α! καπετάνιο, βλέπω με μεγάλη χαρά μου, πως η συμβουλή μου ήταν καλή, άφου...

— Φτάνουν η κολακείες, ξενοδόχε! τόν διέκοψε ο Κρίστι άπότομα. "Ωστε οί άντρες μου δέν καταδίωξαν πιό πέρα από δω αυτούς τούς καταραμένους "Αγγλους;... Μά πές μου, ξαναγυρίζοντας στο 'Αθενέλ, είχαν μαζί τους τόν μικρό κι' ευγενικό μου άφέντη 'Ιουλιανό;

Άκούγοντας τό όνομα του 'Ιουλιανού, ο άθλιος Τζών Ρόμπυ χλώμιασε.

Ο Κρίστι άντελήφθη τήν ταραχή του και, άκουμπώντας τό θαρύ του χέρι άπάνω στον ώμο του ληστου, μούγκρισε:

— Άν δέν μου πής τήν αλήθεια, θα σε γδάρω ζωντανό, σκυλόαγγε!

— Η άφεντιά σας με άδικεί! άπάντησε ύποκριτικά ο Τζών Ρόμπυ. Άπαντώ με ειλικρίνεια στις έρωτήσεις που μου κάνει... Τόν έκλαμπρότατο 'Ιουλιανό ντ' 'Αθενέλ δέν τόν είδα... "Οχι... δέν τόν είδα καθόλου...

— Κόλασι και φωτιά! μούγκρισε ο Κρίστι. Δέν θα μάθω τίποτε ούτε κι' άπ' αυτόν τόν παληάνθρωπο... "Άκου, θρωμόσκυλο!... Να ξέρης ότι θα σ' επιβλέπω κι' αν μάθω ποτέ ότι μου είπες ψέματα, θάρθω να σ' αρπάξω, μολονότι είσαι σ' άγγλικό έδαφος και να σε κρεμάσω σ' αυτό εκεί τό δέντρο...

Κι' άφου ξεστόμισε αυτή τή φοβέρα, ο Κρίστι έτοιμάστηκε να ξαναπάρη τό δρόμο του 'Αθενέλ.

Έν τω μεταξύ, είχε ξημερώσει... Ο ήλιος είχε άνατείλει άχτινοβόλος...

Τή στιγμή που ο Κρίστι πατούσε τό πόδι του στον αναβα-

τήρα του άλόγου του, άκουσε στεναγμούς που έφταναν άπ' τό άπάνω πάτωμα του πανδοχείου.

— Τί είν' αυτό; ρώτησε κατσουφιάζοντας. Ποιός άναστενάζει έτσι;

— Τίποτε, άφέντη... τίποτε! τραύλισε ο ξενοδόχος που είχε γίνει πελιδνός. Είναι μιά φτωχή τρελλή γρηά που τή μάζεψα από συμπόνοια.

— Άπό συμπόνοια... έσύ; έκανε ο Κρίστι με δυσπιστία.

Έκείνη τή στιγμή ένα παράθυρο, στο άπάνω πάτωμα του πανδοχείου άνοιξε... Μιά γρηά γυναίκα, άπερίγρπτα φριχτή στην άσχήμια της, παρουσιάστηκε σ' αυτό ξεμαλλιασμένη.

— Όποιος κι' αν είσαι, φώναξε στον Κρίστι, σώσε με!... "Ελεος!...

— Θα σωπάσης, γρηά μάγισσα! ούρλιαξε ο Τζών Ρόμπυ. Μην τής δίνετε προσοχή, καπετάνιο!... Είναι τρελλή!...

— Βοήθεια! φώναξε πάλιν η γρηά. Σώσε με!...

Ο Κρίστι ύψωσε τά βλέμματά του προς αυτήν. Μά του φάνηκε τόσο φριχτή, ώστε γυρίσε άλλοι τά βλέμματά του.

— Τί φριχτή μέγαιρα! ψιθυρίσε. Μά γιατί αυτή η γυναίκα θρηνάει έτσι, παληάνθρωπε;

— Είπα στην άφεντιά σας πως είναι τρελλή. "Αν θέλετε να τήν πάρετε καπετάνιο, θα μ' άπαλλαξετε από ένα μεγάλο θάρος.

Ο Κρίστι δίστασε μιά στιγμή. "Επειτα, ύψώνοντας τούς ώμους του, είπε:

— Αυτός ο σκυλόαγγλος έχει δίκη!... "Ας αφήσω αυτήν τήν μέγαιρα εκεί που θρίσκεται.

Και, χωρίς να ζητήσει πιό πολλές πληροφορίες, κέντρισε τό άλογό του και τράθηξε να περάση τό ποτάμι, ένω ο Τζών Ρόμπυ, μ' ένα χοντρό ραβδί στο χέρι, ώρμούσε προς τήν τρελλή, μουρμουρίζοντας:

— Σίγουρα ο Μπόλτον έχει δίκη. Μονάχα οί νεκροί δέν μπορούν να προδώσουν κανένα...

Άπό μακριά ο Κρίστι μπόρεσε ν' άκούση τά ούρλιασματα του πόνου που έβγαζε η γρηά, κάτω από τό ραβδί του Ρόμπυ.

Ο καπετάνιος έφτασε πάλι στον "Ωμορφο Μύλο, και θρήκε τήν Κέττυ που τόν περίμενε. Αυτή τή φορά, πέζεψε. Τρυφερά, με μιά λεπτότητα συγκινητική σ' αυτόν τόν γίγαντα, τήν έπηρε στην άγκαλιά του.

— Ένα φίλημα, μικρούλα μου Κέττυ, ένα μονάχα...

— Κανένα! του άπάντησε η μυλωνού γελώντας. Φάνηκες πολύ κακός άπόψε που δέν θέλησες να σταθής έδω...

Παρ' όλ' αυτά, όμως, ο καπετάνιος τής έκλεψε ένα φίλημα, έπειτα δύο, έπειτα δέκα.

Έτοιμαζόταν μάλιστα να έγκαταλειφθή έντελως στα χάνδια, όταν, ξαφνικά, — στρατιώτης πριν άπ' όλα, — συνήλθε και, κουνώντας τό κεφάλι του, είπε:

— Έμπρός!... Άρκετή ώρα έχασα ως τώρα... Η ευγενικά μου δέσποινα και ο αγαπημένος μου μικρός άφέντης, ο 'Ιουλιανός, έχουν τήν ανάγκη μου...

— Μ' αφήνεις κιόλας; είπεν η Κέττυ, προσπαθώντας να τόν συγκρατήσει.

— Πρέπει να φύγω... Μά θα ξαναγυρίσω... Καλή άντάμωσι, αγαπημένη μου!

Τό πρόσωπο τής Κέττυ έπηρε έξαφνα σοβαρή έκφρασι.

— Άκου, καπετάνιο μου, είπε στον Κρίστι ντε Κλάινθιλ. Έχω άσχημα προαισθήματα!... Φοβάμαι για σένα!... Μυρίζομαι κάποια δυστυχία να σε άπειλή... Κρίστι, μείνε έδω!... Σε ίκετεύω, μείνε!...

— Δέν είμαι πιεά πληγωμένος, καλή μου!... Και θα ήμουν άνανδρος αν...

— Άκου άκόμα! τόν διέκοψε η Κέττυ. Έχε τό νοι σου στους καλογέρους!... Και πρό πάντων στον άδελφό 'Ιάκωβο!... Σε παρακολουθούσε άπόψε... Μά εγώ τόν έκανα να χάση τά ίχνη σου!

— Ο παληοκαλόγερος θα πληρώση άκριβά τήν τόλμη του

— Κάτω τό θρωμόχερό σου, καλόγερε!...

αυτή! είπεν ο Κρίστι. "Όσο για τούς κινδύνους πού μπορεί νά μέ άπειλοῦν, ἡ δουλειά μου εἶνε νά τούς ἀψηφάω..."

— "Ε, λοιπόν! ἀφοῦ περιφρονᾷς τίς συμβουλές μου, ἐξακολούθησε ἡ νέα κόρη, ὀρκίσου μου, Κρίστι μου, ὀρκίσου μου ὅτι, ἂν σοῦ συμβῆ τίποτε, ἂν ἀναγκαστῆς νά ζητήσης πουθενά ἄσυλο, ὀρκίσου μου ὅτι θά καταφύγῃς ἐδῶ, σέ μένα;..."

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι μέ ὄλη μου τήν καρδιά! Μά φοβᾷσαι σοβαρῶς γιά μένα; ρώτησε ὁ γενναῖος καπετάνιος.

— Δέν ξέρω, Κρίστι... μά ποτέ δέν αἰσθάνθηκα τόσο καθάρᾳ ὅσο σήμερα τὸ προαίσθημα μιᾶς καταστροφῆς.

Ὁ Κρίστι τήν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του κατασυγκινημένος κι' ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας... Τριάντα θήματα πῶς πέρα, γύρισε τὸ κεφάλι του καί εἶδε τήν Κέττυ, πού, καθισμένη στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, τὸν κύτταζε κι' ἔκλαιγε.

— Μά τήν πίστι μου! μουρμούρισε ὁ Κλάινθιλ τινάζοντας τὰ μαλλιά του πού ἔμοιαζαν μέ χαίτη λιονταριοῦ. Μά τήν πίστι μου, τὰ λόγια αὐτῆς τῆς κοπέλλας μ' ἔκαναν νά ταραχτῶ... Μά τί εἶν' αὐτά, Κρίστι; Τρέχα στὸ καθῆκον σου! Τρέχα στὸν πύργο τῶν Ἀβενέλ! Ἴδου με, εὐγενική μου δέσποινα. Τρέχω, Ἰουλιανέ!... Ζήτω ὁ Θεός!...

XVII

ΑΔΕΛΦΕ ΙΑΚΩΒΕ, ΚΟΙΜΑΣΑΙ;

Τὴν ὥρα πού ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ ἔτρεχε ἔτσι πρὸς τὸν πύργο τῶν Ἀβενέλ, μιὰ σκηνὴ ἀρκετὰ περιέργη διαδραματιζόταν στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ.

Ὁ ἡγούμενος εἶχε ἰδιαίτερα συνέντευξι μ' ἕναν ἄνθρωπο πού τὸν εἶχαν ὀδηγήσει μυστηριωδῶς ὡς αὐτόν... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μιλοῦσε μ' ἕνα εἶδος ἐπιβολῆς στὸν ἡγούμενο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀκούγε πότε μέ φόβο καί πότε μέ ἀνυπομονησία, πού μέ δυσκολία τήν συγκρατοῦσε.

— Πάντως, εἶπε τελειώνοντας τὴν ὁμιλία του ὁ ἄγνωστος, ἔπρεπε νά τὸν φυλάξετε ὅταν τ' κρατούσατε... Ξέρετε τί συμφωνήθηκε μέ τὸ δούκα, τὸν ἀφέτη μου!... Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νά λάβετε τὰ μέτρα σας γιά νά μὴ συμβῆ τὸ ἴδιο σὲ παρομοία εὐκαιρία. Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἄλλωστε δέν θ' ἀργήσῃ νά παρουσιασθῇ, ἀφοῦ...

— Καλὰ, καλὰ, ἀπάντησε ὁ ἡγούμενος, θά κρατήσω τίς ὑποχρεώσεις μου... Μά πρέπει κι' ὁ ἀφέντης σας νά κρατήσῃ τίς δικές του!... Ἐν τῷ μεταξῶ, θά πάω νά ρωτήσω αὐτόν τὸν ἡλίθιο τὸν ἀδελφὸ Ἰάκωβο... Ἡ σύνοδος εἶνε συγκεντρωμένη... Σταθῆτε κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα... Θά μπορέσετε νά τ' ἀκούσετε καί νά τὰ δῆτε ὅλα...

Ὁ ἡγούμενος πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο πού ἦταν ἡ αἴθουσα τοῦ συμβουλίου τῶν μοναχῶν.

Οἱ μοναχοὶ στεκόντουσαν μπρὸς στὰ στασίδια τους, ὄρθιοι, περιμένοντας τὴν ἀφίξι τοῦ ἡγουμένου τους, μέ τὰ χέρια σταυρωμένα.

Ὁ ἡγούμενος κάθησε τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπὸ γλυπτό ξύλο καί χτύπησε τὰ χέρια του. Ἀμέσως οἱ μοναχοὶ γονάτισαν κι' ἄρχισαν νά προσεύχωνται.

Σὲ λίγο ὁ ἡγούμενος χτύπησε καί πάλι τὰ χέρια του.

Ἡ προσευχὴς διακόπηκεν ἀμέσως καί ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος ὠδηγήθηκε μέσα.

— Πλησίασε, τοῦ εἶπεν ὁ ἡγούμενος, καί ἐξήγησε τὴν διαγωγή σου. Ἐπιφορτισμένος μέ μιὰ λεπτὴ κι' ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή, ἐξαγαγύρισε στὸ μοναστήρι, προφέροντας λόγια διαβολικά. Τί ἔχεις νά πῆς γιά ν' ἀπολογηθῆς;

Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος κύτταξε διαδοχικὰ μέ ὕφος ξαφνιασμένο τούς καλόγερους καί τὸν ἡγούμενο.

Ἐπειτα ὕψωσε τὰ χέρια του σάν νάθελε νά ὑποχρεώσῃ ὄλο τὸν κόσμον νά τὸν ἀκούσῃ καί ἄρχισε νά τραγουδάῃ μέ δυνατὴ φωνή:

«Κολυμπᾶω στὸ σεληνόφως
(μέ χαρᾶ κ.τ.λ.)

— Παναγία Παρθένα! φώναξε ὁ θυρωρὸς. Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος θρίσκειται σ' ἀξιοθρήνητη κατάστασι.

Ἐνας ψίθυρος ἀποδοκιμασίας διέτρεξε τὰ στασίδια.

— Κολυμπᾶω στὸ σεληνόφως μέ χαρὰ! φώναξε ὁ ἡγούμενος. Τί ἀδιάντροπο ἀστεῖο εἶν' αὐτό; Ἀδελφε Ἰάκωβε, κοροϊδεύεις τὸν ἡγούμενό σου καί τούς ἀδελφούς τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, στὸ ὁποῖο ἔχεις τὴν τιμὴ ν' ἀνήκῃς;

— Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν ἀχιότητά σας!

— Ὡραία!... Σύνελθε τώρα...

— Δέν μπορῶ! Δέν μπορῶ! φώναξε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος.

— Ὡ! τὰ κοράκια! Τὰ ψάρια!... Θά τρελλαθῶ... Τὰ κοράκια καί τὰ ψάρια μέ περιμένουν νά μέ φᾶνε!... Θεέ μου!...

Ὁ ἡγούμενος, τρομαγμένος προσπάθησε νά τὸν καθησυχάσῃ μέ γλυκύτητα.

— Σύνελθε, φίλε μου!... Φανοῦ εἰλικρινῆς!... Μήπως ἤπιες;... Ὡ Θεέ μου, ἴσως αὐτὸ νά συμβαίνει!... Ὡμολόγησέ το... Θά σὲ πᾶμε νά κοιμηθῆς!...

— Ἄν ἤπια; φώναξε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος. Ρωτήστε καλύτερα τὴν Λευκὴ Κυρία... Ἦπια τρεῖς φορές μέχρι σκαίματος!

— Φρίκη! Ὁ δυστυχισμένος εἶνε μεθυσμένος, ὅπως ποτὲ δέν μέθυσε ὁ Νῶε... Νά τὸν πᾶτε στὸ κελλί του... Θά συνεχίσουμε ἀργότερα τὴν ἀνάκρισι... Ἀδελφοί μου, προσευχηθῆτε γιά τὸν ἀδελφὸ Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος ἀμάρτησε μεθώντας.

— Ἰσως νά μὴν εἶνε μεθυσμένος! εἶπεν ὁ βοηθὸς τοῦ ἡγουμένου. Φαίνεται μᾶλλον σάν χτυπημένος ἀπὸ τρέλλα.

— Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε... Πάρτε τον ἀπὸ δῶ...

ὑποβασταζόμενος ἀπὸ δυὸ μοναχοὺς, ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος ἐξαφανίστηκε.

Συγχρόνως ὁ ἡγούμενος ἐξαγαγύρισε στήν αἴθουσα, ὅπου θρίσκειται ὁ μυστηριώδης ξένος.

— Τὸν εἶδατε; εἶπε. Εἶνε μεθυσμένος ἐλεεινά... Δέν μπορεῖ νά τοῦ ἀποσπάσω οὔτε λέξι.

— Ἐχετε δίκιο!... Δέν πειράζει ὅμως... Μοῦ φτάνει ὅτι ἡ σεβασμιότης σας θά θυμηθῆ ὅσα τῆς εἶπα στὸ προσεχές μέλλον.

— Θά τὰ θυμηθῶ! εἶπεν ὁ ἡγούμενος κατσομφιασμένος.

Ὁ ξένος τότε ἀποσύρθηκε καί θγαίνοντας ἀπὸ τὸ μοναστήρι, τράβηξε πρὸς τὸν πύργο τῶν Ἀβενέλ.

Αὐτὸς ὁ ἄγνωστος, αὐτὸ τὸ μυστηριώδες πρόσωπο πού ἐξακολουθοῦσε ἔτσι τὸ ἔργο τοῦ μίσους καί τοῦ ὀλέθρου, ἦταν πάλι ὁ Στέβαρτ-Μπόλτον.

Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος, ὅταν ὠδηγήθηκε στὸ κελλί του ἀπὸ τούς δυὸ μοναχοὺς, ἔπεσε γονατιστὸς καί φάνηκε νά θυθίζεται σὲ θαθεῖες προσευχές.

— Θά πῆς διακόσιες φορές τὸ «Πάτερ Ἡμῶν» καί τὸ «Πιστεύω»! τὸν διέταξε ὁ βοηθὸς τοῦ ἡγουμένου. Μ' ἀκούς; Διακόσιες φορές; Καί δέν θά πίνῃς ἐπὶ ἕνα μῆνα παρά μόνο νερό... Τὸ νερὸ τῆς μετανοίας!...

— Νερό! Πάλι νερό! στέναξε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος. Γιά θάτραχο μέ πήρατε πού θά μοῦ δίνετε ἐπὶ ἕνα μῆνα νερό; Ὡστε ὁ ἡγούμενος θά πῆ μόνος του ὅλες αὐτὲς τίς μπουκάλες μέ τὰ θεῖα κρασιά πού ἔχουμε ἐδῶ;

Ὅταν οἱ ἄλλοι μοναχοὶ ἔφυγαν κι' ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος ἔμεινε μόνος του, κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά ξαναρχίσῃ νά τραγουδάῃ. Μά κατάρθωσε νά συγκρατηθῆ.

— Τί εἶν' αὐτά; Τί εἶν' αὐτά; ψιθύρισε. Ἄς προσπαθῆσω νά θάλω κάποια σειρὰ στίς σκέψεις μου... Εἶμαι ἄρρωστος, αὐτὸ εἶνε φανερό!...

(Ἄκολουθεῖ)